

Hof van beroep Antwerpen, arrest van 5 december 2018

Internationale bevoegdheid – Onrechtmatige daad – Artikel 7.2 Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Plaats waar schade is ingetreden – Artikel 8.1 – Pluraliteit van verweerders – Nauwe band tussen vorderingen – Artikel 11, lid 1, b) – Bevoegdheid in verzekeringszaken – Artikel 9 WIPR – Samenhang – Artikel 123, § 2 WIPR – Forumbeding in trustakte – Artikel 5, § 1 WIPR – Woonplaats verweerder – Artikel 96, 2° WIPR – Artikel 11 WIPR – Noodforum

Compétence internationale – Responsabilité délictuelle – Article 7.2 Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Lieu où le dommage est survenu – Article 8.1. – Pluralité de défendeurs – Lien étroit entre les demandes – Article 11, al. 1, b) – Compétence en matière d’assurance – Article 9 CODIP – Connexité – Article 123, § 2 CODIP – Clause d’élection de for dans l’acte constitutif d’un trust – Article 5, § 1 CODIP – Domicile du défendeur – Article 96, 2° CODIP – Article 11 CODIP – For de nécessité

A.P.I.,

Vennootschap naar lers recht, met maatschappelijke zetel te Ierland [...]

appellante

vertegenwoordigd door Mr. Roose Frank, advocaat te 1831 Diegem, Lambroekstraat 5a

tegen het vonnis van de 17de kamer van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen thans Ondernemingsrechtbank Antwerpen afdeling Antwerpen van 14 november 2016, gekend onder het rolnummer [...]

tegen

1. De heer **R.H.**, wonende te 2840 Reet, [...],
2. Mevrouw **L.H.**, wonende te 2850 Boom, [...],

geïntimeerde 1 & 2,

beiden vertegenwoordigd door Mr. Coorevits Evi loco Mr. Durnez Johan, advocaat te 3050 Oud-Heverlee, Waversebaan 134 A

3. **A.B.C.** BVBA, met maatschappelijke zetel te 2850 Boom, [...],
4. **B.C.**, zaakvoerder wonende te 2870 Puurs, [...],

geïntimeerde 3 & 4

beiden vertegenwoordigd door Mr. Brants Luc, advocaat te 2018 Antwerpen, Maria-Henriettalei 6-8

5. **F.N.C.**, voorheen genaamd **B.C.T.**, met maatschappelijke zetel te Jersey, [...],

geïntimeerde 5

I. De antecedenten en de vorderingen

1. In de geding inleidende dagvaarding d.d. 28.9.2015 stelden de heer R.H. en mevrouw L.H. (hierna de consorten H.), in hun hoedanigheid van kinderen en wettige erfgenamen van hun overleden ouders L.L.H. (+ [...] 2008) en M.W. (+ [...] 2006) samengevat het volgende:

- Hun ouders deden voor de belegging van hun financieel vermogen sinds 1995 beroep op hun verzekeringsmakelaar BVBA A.B.C. en/ of de heer B.C. (zaakvoerder van voormelde BVBA), die verschillende investeringen deden in buitenlandse 'beleggingsfondsen in het kader van levensverzekeringen';

- Dat de heer B.C. deze ouders in 2003 zou aangeraden hebben om een deel van hun vermogen (624.000 waarvan 410.000 afkomstig was van een lening bij de B.C.T.) te beleggen in een door verzekeraar A.P.I. (hierna kortweg A.P.I. genoemd) (een in Ierland gevestigd verzekeraar) aangeboden 'beleggingslevensverzekering';

- Dat deze ouders daarop gingen en nadien dit beleggingsproduct zonder medeweten van deze ouders in een in Jersey opgerichte trust werd 'ondergebracht', trust waarvan B.C.T. (hierna kortweg B.C.T.) de trustee was, terwijl deze trustee "*achteraf wel veel risico's bleek genomen te hebben*";

- Dat Groep A.B.C. en B.C. dan ook zonder de ouders correct in te lichten te grote investeringsrisico's hadden genomen en hen zelfs bedrogen hadden door bedrieglijk voor te houden dat de A.P.I. kapitaalsgarantie bood;

- Dat A.P.I. foutief en zonder medeweten van die ouders 'kennelijk grote beleggingsrisico's' heeft genomen en dat ook de trustee TCI "*...zich logischerwijze rekenschap zou dienen te geven van het beleggingsprofiel van de ouders en deze minstens zouden dienen te informeren over de voorgenomen beleggingsportefeuilles*";

- Dat door deze ingeroepen fouten van alle gedaagden deze ouders schade geleden hebben die "*...minstens bestaat uit het verlies van het bedrag van 759.981,35, hetzij de hoogste waarde van de portefeuille in de beleggingsperiode*" (terwijl na opzegging in 2012 door de kinderen H. van voormelde polis slechts 139.232, 25 aan hen uitbetaald werd), waarvan zij van alle voor de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Antwerpen gedaagde partijen *in solidum* betaling vorderden (in hoofdde op grond van beweerde buitencontractuele fouten voorafgaandelijk aan de belegging, hetzij in meest ondergeschikte orde en enkel indien het betwist bestaan van een beleggingsovereenkomst door de rechtbank alsnog bewezen werd geacht op contractuele grondslag meer bepaald op grond van een verschoonbare dwaling over het voorwerp van deze overeenkomst).

2. Op grond van de ook in eerste aanleg overgelegde stukken, stond het vast en werd niet betwist dat:

- Enkel B.C. in 2003 de bewuste beleggingsverzekering (type levensverzekering) met A.P.I. sloot;

- B.C. het product van deze beleggingsverzekering in 2004 in een door hem opgerichte trust onderbracht, waarvan B.C.T. (gevestigd in Jersey) de beheerder (trustee) was en waarvan de kinderen L.H. en R.H. de begunstigden waren.

3. Voor de eerste rechter hebben zowel A.P.I. als B.C.T. (en haar rechtsopvolger F.N.C.) de internationale bevoegdheid van de eerste rechter betwist, terwijl de BVBA A.B.C. en B.C. (beiden gevestigd in België) deze bevoegdheid niet betwistten.

4. In het bestreden vonnis d.d. 14.11.2016 oordeelde de eerste rechter over de betwiste internationale bevoegdheid van A.P.I. en B.C.T. als volgt: "... De rechtbank dient haar internationale bevoegdheid immers in eerste instantie te beoordelen aan de hand van wat in de geding inleidende dagvaarding wordt gesteld, los van de beoordeling van de grond van de zaak...Het is in het licht van de vordering zoals zij primair en in hoofdorde wordt gesteld op grond van de beweerde buitencontractuele aansprakelijkheid dat de rechtbank haar internationale bevoegdheid dient te beoordelen... In principe dient A.P.I. krachtens artikel 4.1. VO 1215/2012 voor de Ierse rechtbanken opgeroepen te worden, nu zij haar statutaire zetel in Ierland heeft...De rechtbank dient vast te stellen dat uit de geding inleidende dagvaarding niet blijkt welke de plaats is waar het 'schadebrengend feit' (artikel 7.2 VO 1215/2012) zich zou voorgedaan hebben, zekerniet in de mate dat het betrekking zou hebben op A.P.I. Artikel 7.2. van Verordening 1215/2012 kan dus niet de internationale bevoegdheid van deze rechtbank schragen. Artikel 8.1, dat eveneens deel uitmaakt van afdeling 2 van Verordening 1215/2012, stelt echter dat "een persoon die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats heeft...ook kan worden opgeroepen:...indien er meer dan een verweerder is: voor de woonplaats van een hunner, op voorwaarde dat er tussen de vorderingen een zo nauwe band bestaat dat een goede rechtsbedeling vraagt om hun gelijktijdige behandeling en berechting, teneinde te vermijden dat bij afzonderlijke berechting van de zaken onverenigbare beslissingen worden gegeven". De rechtbank is van oordeel dat deze bepaling in het huidige geval van toepassing is. Deze rechtbank is hoe dan ook bevoegd om kennis te nemen van de vordering van de eisers tegen A.B.C. en de heer B.C. Daarenboven is de rechtbank de overtuiging toegedaan dat de vordering van de eisers tegen A.P.I. zeer nauw verweven is met de vordering van de eisers tegen A.B.C. en de heer B.C. De feitenconstellatie die aan de vorderingen van de eisers ten grondslag ligt, is heden immers bijzonder onduidelijk. Het is belangrijk voor de oplossing van het geschil dat de rechtbank kan beschikken over informatie en toelichting van alle partijen die op een of andere wijze verbonden zijn aan de "A.P.I." Een afzonderlijke berechting van de vordering van de eisers impliceert dat deze rechtbank en een eventuele andere rechtbank waarvoor een afzonderlijke vordering tegen A.P.I. zou worden ingeleid, geen kennis kunnen nemen van de bijdrages van alle partijen. Het is dan geenszins uitgesloten dat onverenigbare beslissingen tot stand komen, i.h.b. wat betreft het eventueel aandeel van de onderscheiden verweerders in de beweerde fouten en het eventuele aandeel van de onderscheiden verweerders in de beweerde schade. De rechtbank is bijgevolg eveneens internationaal bevoegd om kennis te nemen van de vordering van de eisers tegen A.P.I....De rechtbank acht zich op grond van artikel 9 WIPR (het geval van de zogeheten internationale samenhang) , en dit omwille van de redenen die hiervoor reeds werden toegelicht m.b.t. de vordering tegen A.P.I., eveneens internationaal bevoegd om kennis te nemen van de vordering van de eisers tegen F.N.C. (noot van dit hof: de rechtsopvolger van B.C.T.)...Er is immers niet voldaan aan de vereisten van artikel 123, § 2 WIPR juncto artikel 7 WIPR om te besluiten tot de uitsluiting van de internationale bevoegdheid van deze rechtbank door de eisers en F.N.C."

5. A.P.I. heeft bij een ter griffie van dit hof op 27.4.2017 neergelegd verzoekschrift tegen voormeld vonnis hoger beroep ingesteld en besluit tot de internationale onbevoegdheid van de Belgische rechtbanken wat betreft de tegen A.P.I. ingestelde vordering.

F.N.C. (voorheen B.C.T.) besluit bij incidenteel beroep tevens tot de internationale onbevoegdheid van de Belgische rechtbanken wat betreft de tegen haar ingestelde vordering.

De consorten H.H. besluiten op grond van artikel 1050, lid 2 Ger.W. tot de ontoelaatbaarheid van het door A.P.I. en F.N.C. tegen hen ingesteld beroep en alleszins tot de ongegrondheid van dit hoger beroep en van het incidenteel beroep. De consorten H.H. voegen daar aan toe dat ook het feit dat,

indien het hof het beroep gegrond zou verklaren, kennis zou moeten nemen van het ganse geschil er op wijst dat dit hoger beroep onontvankelijk is.

A.B.C. en B.C. stellen dat het door A.P.I. tegen hen ingesteld hoger beroep bij gebreke aan enig belang ("*aangezien er geen rechtsgeding tussen A.P.I. en A.B.C. en B.C. bestaat*") onontvankelijk is en dat minstens in elk geval de zaak voor berechting ten gronde (na het oordeel over de internationale bevoegdheid) terug naar de eerste rechter dient verzonden te worden.

Alle procespartijen hebben in hun hoger beroep vooralsnog enkel het debat over de internationale bevoegdheid en dus niet over de grond van de zaak gevoerd.

II. Beoordeling

A. *Wat betreft de ontvankelijkheid van de hogere beroepen*

Een beslissing over de internationale bevoegdheid is geen beslissing over de interne bevoegdheid van de Belgische rechtbanken zoals bedoeld in artikel 1050, lid 2 Ger.W. en tegen dergelijke eindbeslissing over een betwist rechtspunt, met name de internationale bevoegdheid (of rechtsmacht) van de gevatte Belgische rechter, staat dan ook meteen hoger beroep open.

Het feit dat de rechter in hoger beroep desgevallend krachtens de devolutieve kracht van het hoger beroep (waarover in fine van dit arrest verder zal geoordeeld worden) over het ganse geschil zou dienen te oordelen, is rechtens irrelevant voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Verder volstaat de vaststelling dat A.B.C. en B.C. zich in eerste aanleg aansloten met de door A.P.I. en F.N.C. betwiste stelling van de consorten H.H. dat de eerste rechter ook internationaal bevoegd was om kennis te nemen van de tegen A.P.I. en F.N.C. ingestelde vorderingen, om te besluiten dat A.P.I. en F.N.C. een voldoende belang hadden om ook tegen A.B.C. en B.C. hoger beroep in te stellen, zodat ook dit hoger beroep ontvankelijk is.

Wat betreft de gegrondheid van de hogere beroepen

De consorten H.H. hebben als eisende partijen de plicht om in de geding inleidende dagvaarding precies uiteen te zetten op welke beweerde feiten en juridische grondslag(en) hun vorderingen, ook t.o.v. A.P.I. en F.N.C., berusten.

Het is op basis van deze aangevoerde feiten en juridische grondslagen dat de Belgische rechter zijn internationale bevoegdheid dient te beoordelen.

Op grond van de hiervoor uiteengezette rechtsvoorgaanden staat het vast dat de consorten H.H. in hoofdorde een buitencontractuele en slechts zeer ondergeschikt een contractuele fout(en) van de sinds 1995 gebruikelijke beleggingsadviseur(s) - GROEP A.B.C. en/of B.C. - van hun overleden ouders, in wier rechten zij getreden zijn, aan de grondslag van hun vorderingen leggen en dat zij daarbij enkel stellen dat:

- A.P.I. had dienen te informeren naar het beleggingsprofiel van deze ouders en verder had dienen te verwittigen dat geen kapitaalgarantie gegeven werd voor de bedoelde 'beleggingsverzekering A.P.I.';

- De F.N.C. ook had dienen te informeren naar het beleggingsprofiel van deze ouders en verder deze ouders had dienen te informeren over de voorgenomen beleggingsrisico's.

Het is echter niet betwist dat tussen A.P.I., F.N.C. en de ouders van de consorten H.H. geen enkele contractuele relatie bestaan heeft, zodat de voormelde ingeroepen tekortkomingen van AP.I. en/of F.N.C. desgevallend enkel buitencontractuele fouten kunnen uitmaken.

Specifiek wat betreft de internationale bevoegdheid (rechtsmacht) t.o.v. PI

1. De eerste rechter heeft terecht geoordeeld dat op grond van artikel 7.2 Brussel *Ibis* VO de Belgische rechter geen internationale bevoegdheid heeft t.o.v. A.P.I., nu uit alle gekende gegevens duidelijk blijkt dat noch de plaats van de beweerde schadelijke handeling van A.P.I. noch de plaats van de schade op Belgisch grondgebied kan gesitueerd worden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat de 'plaats waar de schade is ingetreden' de plaats is waar de veroorzakende gebeurtenis rechtstreeks schadelijke gevolgen heeft gedaan voor de benadeelde, m.a.w. de plaats van de eerste intreding van de schade en niet de plaats waar de schadelijke gevolgen voelbaar zijn van een feit dat elders daadwerkelijk ingetreden schade heeft veroorzaakt: zie het principearrest HJ 10 juni 2004, C-168/02 (Kronhofer) dat later nog herhaaldelijk bevestigd werd o.m. HJ 16 juni 2016 C-12/15 (zie www.curia.eu) en ook Cass. 6.10.2006, R.W. 2008-2009,1726.

Anders gesteld: de schade doet zich niet in België voor wanneer enkel, zoals in onderhavige zaak, de zuiver financiële schade daar gevoeld wordt omdat aldaar het vermogen van de schadelijder gelegen is.

2. De eerste rechter heeft verder ten onrechte ambtshalve, en zonder daartoe de debatten te heropenen en daardoor de rechten van verdediging van A.P.I. manifest schendend, verder onderzocht of zijn internationale bevoegdheid t.o.v. A.P.I. niet kon gegrond worden op artikel 8.1 VO 1215/2012 (Brussel *Ibis* VO), nu dit artikel door de consorten H.H. in eerste aanleg nooit ingeroepen werd.

Enkel al om die reden wordt de beslissing daaromtrent van de eerste rechter tenietgedaan.

3. Het hof oordeelt echter ook om de hierna uiteengezette redenen dat de door de eerste rechter ingeroepen motieven ter verantwoording van het vervuld zijn van de toepassingsvoorwaarden van artikel 8.1. op de onderhavige zaak juridisch onjuist zijn.

Het door A.P.I. in de bewuste 'beleggingsverzekering' opgenomen forumbeding (voor de Engelse rechtbanken) kan niet aan huidige consorten H.H., die zich beroepen op de buitencontractuele aansprakelijkheid van A.P.I., tegengeworpen worden.

De consorten H.H. beroepen zich evenwel ten onrechte, zij het in meest ondergeschikte orde (enkel in zoverre de rechtbank het bestaan van een overeenkomst met de ouders van de consorten H.H. alsnog bewezen zou achten) op de in artikel 11.1 Brussel *Ibis* VO bepaalde (beschermende) internationale bevoegdheid, nu zij in de bewuste beleggingsverzekering noch verzekeringnemer, noch verzekerde noch begunstigde zijn (A.P.I. toont immers op niet weerlegde wijze aan dat de begunstigde de heer B. was en de consorten H.H. hebben zelfs nooit gesteld dat zij in enig recht van de heer B.C. t.o.v. A.P.I. zouden getreden zijn).

De internationale samenhang zoals bedoeld in artikel 8.1 Brussel *Ibis* VO dient autonoom en eng uitgelegd te worden, nu ze een uitzondering is op de in deze VO bepaalde algemene bevoegdheidsregels.

De nauwe band tussen de vorderingen, zoals vereist door artikel 8.1, wordt rechtens niet verantwoord door de vaststelling van de eerste rechter dat de *“feitenconstellatie van de eisers bijzonder onduidelijk is”* zodat door het samen behandelen van de vorderingen de rechtbank kan beschikken over informatie en toelichtingen van alle betrokken partijen die op een of andere wijze verbonden zijn aan de A.P.I.

Voor tegenstrijdigheid van beslissingen in de zin van artikel 8.1 is immers vereist dat de divergentie (waartoe uitspraken door onderscheiden rechtbanken aanleiding kunnen geven) zich voordoet in het kader van eenzelfde situatie, feitelijk en rechtens.

Dit is *in casu* niet het geval, nu de hoger vermelde aan A.P.I. verweten tekortkomingen verschillend zijn van de aan Groep A.B.C. en/of B.C. verweten (kennelijk contractuele) tekortkomingen. Immers staat het vast dat A.P.I. enkel door B.C. aangezocht werd om de litigieuze beleggingsverzekering af te sluiten, zonder dat de consorten H.H. zelfs maar inroepen dat A.P.I. wist of diende te weten dat B.C. daarbij handelde als beleggingsadviseur (met dan ook nog wel omliggende bevoegdheden) in opdracht van de ouders van de consorten H.H.

Het hof ziet ook niet in hoe een afzonderlijke berechting van de tegen A.P.I. ingestelde vordering een tegenstrijdig oordeel over het aandeel van de onderscheiden verweerders in de beweerde fouten en de beweerde schade zou kunnen teweegbrengen, nu de Belgische rechter zich niet uit te spreken heeft over het beweerde 'aandeel' van A.P.I. in fouten en schade en verder de beweerde ingeroepen aansprakelijkheid van Groep A.B.C. en/of B.C. volgens de eigen stelling van de consorten H.H. naar Belgisch recht hoe dan ook, en dit dus ongeacht de ingeroepen medeaansprakelijkheid van A.P.I. en/of F.N.C., zou leiden tot een veroordeling van Groep A.B.C. en/of B.C. tot betaling van de volledige gevorderde schadevergoeding.

Op grond van voormelde overwegingen besluit dit hof dan ook tot de afwezigheid van internationale bevoegdheid om te kunnen oordelen over de tegen A.P.I. ingestelde vordering.

Specifiek wat betreft de internationale bevoegdheid (rechtsmacht) voor de tegen F.N.C. ingestelde vordering

1. Vermits trustee F.N.C. in Jersey gevestigd is en de trust ook daar ontstond, zijn partijen het erover eens dat de internationale bevoegdheid wat betreft de tegen haar ingestelde vordering volgens de bepalingen van het WIPR dient beoordeeld te worden.
2. Ook hier heeft de eerste rechter om de hoger uiteengezette redenen met schending van de rechten van verdediging van F.N.C. ambtshalve en zonder daarbij F.N.C. in de mogelijkheid te stellen haar verdediging waar te nemen, geoordeeld dat bij toepassing van artikel 9 WIPR (de 'internationale samenhang') de Belgische rechter ook bevoegd zou zijn om te oordelen over de tegen F.N.C. ingestelde vordering.

Om de hoger m.b.t. de tegen A.P.I. ingestelde vordering uiteengezette redenen is echter ook hier geen sprake van een zo nauw met de tegen Groep A.B.C. en/of B.C. verbonden vordering dat het wenselijk zou zijn de tegen F.N.C. ingestelde vordering samen met deze tegen Groep A.B.C. en/of B.C. ingestelde vordering te behandelen.

3. Bovendien stelt F.N.C. terecht dat het in de trustakte opgenomen forumbeding (bevoegdheid van de rechtbanken van Jersey) krachtens artikel 123, § 2 WIPR rechtsgeldig kan tegengeworpen worden aan de consorten H.H., nu de eerste rechter er compleet aan voorbij gaat dat een trustverhouding geen overeenkomst is en de begunstigen van het trustvermogen (hier de consorten H.H.) weliswaar hun rechten op de voordelen van de trust in rechte kunnen laten gelden maar daarbij

dan eveneens alle bepalingen van de trustverhoudingsakte, waaronder het daarin rechtsgeldig opgenomen forumbeding, dienen te eerbiedigen.

4. Verder kan de internationale bevoegdheid van de Belgische rechter ook niet gegrond worden op artikel 5, § 1 WIPR, nu de vordering slechts werd ingesteld om F.N.C. te onttrekken aan de rechter van haar woonplaats in Jersey.

De bevoegdheid van de Belgische rechtbank t.a.v. de in België gevestigde Groep A.B.C. en B.C., aan wie een tekortkoming wordt verweten bij of voorafgaand aan het geven van beleggingsadvies, is immers geenszins een 'internationaal geval' doch een pure internrechtelijke Belgische aangelegenheid. Het betrekken van deze Belgische partijen in een discussie over een beweerd risicovol beheer van een in Jersey opgerichte trust (met een trustee die in Jersey gevestigd is) heeft immers tot enig doel om deze in Jersey gevestigde beheerder (trustee) te onttrekken aan de rechter van zijn vestigingsplaats, waarvoor bovendien in de trustakte forumkeuze gedaan werd.

5. De internationale bevoegdheid t.o.v. F.N.C. vindt ook geen grondslag in artikel 96, 2° WIPR (dat betrekking heeft op de buitencontractuele aansprakelijkheid), nu om dezelfde redenen als hiervoor wat betreft de t.o.v. A.P.I. ingestelde vordering, noch de schadelijke handeling noch de schade zich in België heeft voorgedaan (het in de trust ondergebracht vermogen werd immers beheerd in Jersey).

6. Ook de voorwaarden voor de toepassing van artikel 11 WIPR (de Belgische rechter als zogenaamd noodforum) zijn *in casu* niet vervuld: het recht op een billijk proces komt immers geenszins in het gedrang wanneer de tegen F.N.C. ingestelde vordering behandeld wordt voor de rechtbanken die zijn aangeduid bij het instellen van de trust, met name de rechtbanken te Jersey en er wordt zelfs niet aangevoerd dat een beslissing van dergelijke rechter nooit in België zou kunnen ten uitvoer gelegd worden.

Om voormelde redenen heeft de Belgische rechter geen rechtsmacht wat betreft de tegen F.N.C. ingestelde vordering.

De hogere beroepen zijn beperkt tot het onderzoek van de internationale bevoegdheid van de Belgische rechter om te oordelen over de door de consorten H.H. tegen A.P.I. en F.N.C. ingestelde vorderingen, zodat de beslissing van de eerste rechter om zich intern bevoegd te verklaren wat betreft de tegen groep A.B.C. en B.C. ingestelde vorderingen - bevoegdheid die door de voor de eerste rechter verschenen partijen niet betwist werd - geen voorwerp uitmaakt van dit hoger beroep en dan ook geen onderdeel kan uitmaken van de devolutieve kracht van het hoger beroep.

Nu de betwisting in hoger beroep (de internationale bevoegdheid van de Belgische rechter) geen in geld waardeerbare vordering betreft, is de verschuldigde basisrechtsplegingsvergoeding € 1.440.

III. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Het hof wijzigt, binnen de grenzen van de tot deze internationale bevoegdheidskwestie beperkte hogere beroepen, het bestreden vonnis en zegt voor recht dat de Belgische rechter geen internationale bevoegdheid heeft om te oordelen over de door de consorten H.H. tegen A.P.I. en F.N.C. ingestelde vorderingen en veroordeelt de consorten H.H. tot betaling van de kosten van deze vorderingen in beide aanleggen, voor A.P.I. vastgesteld op:

-	basisrechtsplegingsvergoeding eerste aanleg	€ 1440
-	rolrecht	€ 210
-	basisrechtsplegingsvergoeding in hoger beroep	<u>€ 1440</u>
		= € 3090

en voor F.N.C. vastgesteld op :

-	basisrechtsplegingsvergoeding eerste aanleg	€1440
-	basisrechtsplegingsvergoeding hoger beroep	<u>€1440</u>
		=€ 2880

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 21 november 2018 door

E. Lemmens, Kamervoorzitter
A. Verhaert, Raadsheer
I. Bresseleers, Raadsheer
F. Hsini, Griffier